

støttet mig til dem og laant af dem. Hvorfor skulde jeg ikke ønske Kvinden velkommen som en Kompagnon og se, hvad hun nu kan gøre for at forbedre Verden i de næste Nitten Hundrede Aar? De vil ikke berøve os nogen af vore Rettigheder. De optræder paa Verdensskuepladsen for at virke paa en anden Maade end vi. Vi ranede til os alt. Legemlig Styrke? Hvorledes? Den har Løven ogsaa og Mølæslet ligesaa. Hvor langt bedre vil det ikke blive, naar Verden ser, at den bliver regeret af intellektuel Styrke og moralsk Kraft! Hvor vilde vi finde Ynde og Dannelse uden i vor Moders, Hustrus og Søstres Indflydelse? Skal vi for bestandig betale dem dette tilbage med tomme Komplimenter om deres Skønhed? Lad os være ærlige, holde op med Komplimenterne og erkende dem som vore Lige. Lad os vise vor Mandighed ved at støtte dem i deres Stræben efter Frihed. Lad os være beskedne«.

— — — Jeg maa her holde et Øjeblik inde.

Pladshensyn er nu engang uoverstigelige Skranker, og medens jeg blader videre i Aviserne, og den ene pragtfulde, stemningsrige Fest efter den anden, det ene, af Tusinder stormede Møde efter det andet — — (i samfulde otte Dage var der Møder uafbrudt den hele Dag fra Morgen tidlig til Aften silde, ja, ofte flere Møder paa én Gang ikke at forglemme den offentlige Gudstjeneste i den store Washington Hall, som udelukkende besørgedes af 18 i smukke Præstedragter klædte kvindelige Præster,) og den ene Skikkelse efter den anden, karakteristiske og uforglemmelige, dukker op i Erindringen og glider forbi, vil jeg i Forbifarten, medens Guvernør Oglesby's Ord endnu lyder i mine Øren, fornemlig gribe og et Øjeblik fastholde tvende, nemlig Klara Barton og Mrs May French-Sheldon.

»Klara Barton havde under den tætteste Kugleregn forbundet saarede, ikke blot i den store, amerikanske Krig men ogsaa ved Sadowa, Sedan, Plewna, ja, der har næppe været en Slagmark i Europa i de sidste 30 Aar, uden at hun har været der tilstede med sin Hjælp og Trøst.

Hendes Bryst er bedækket med Æres-Medailler, skænkede hende af de forskellige Landes Regeringer; det vil sige: kunde være det, for hun bærer dem aldrig.

Ydmyg og fordringsløs men fremfor alt kærlig i sit Væsen hører hun visselig til dem, der har søgt at efterleve Ordet: »Værer ydmyge og sagtomme af Hjertet«.

At denne lille, svagelige Skikkelse kunde vise en Heltindes Mod og Koldblodighed, indgyder ikke blot Begejstring men Ærefrygt.

Mrs May French Sheldon, Verdens eneste kvindelige Opdagelsesrejsende paa det mørke Fastland, — fin, kvindelig og i et Toilette, hvis Smagfuldhed vakte alles Beundring.

Med en Veltalenhed, der søger sin Lige, sagde denne kvindelige Opdager fra Afrika, at hun vistnok ikke tænkte sig en Opdagers Liv som noget, der særlig egnede sig for Kvinden, men Omstændighederne kunde bringe hende ind i det.

Mrs Sheldon sluttede med følgende Ord: »Kvinder har ofte delt Mændenes Møje, men er altid blevne nægtede at dele deres Triumfer. Jeg tænker her særlig paa Mrs Livingstone. Uden Fred er under alle Omstændigheder Opdagelsesrejser for Kvinder en Umulighed, og saa længe som de Indfødte kun er en Skive for mandlige Opdagere, Krigeres, mandlige Kolonisters Kugler, vil Kvinders Opdagelse af Land være uden nogensomhelst Nytte. Bortset fra dette, er det min Overbevisning, at Kvinder i sig selv er bedre skikkede for Opdagernes Arbejde end Mænd. De studerer den menneskelige Natur og de menneskelige Interesser og erkender, at de Indfødte ikke blot er Vilde men Mænd og Kvinder med Mænds og Kvinders Følelser.«

Naar jeg nu lægger mine gamle Aviser bort og i Tankerne gennemgaar den hele Kongres i 1893, da maa jeg tilvisse fuldtud give Chicagopressen Ret, naar den ved Kongressens Afslutning gav følgende Erklæring:

»Kvindens Stilling vil fra denne Dag af faa en ny og vigtig Betydning. Det er tvivlsomt, om nogensomhelst anden Kongres vil faa en saa vidtrækkende og velsignet Indflydelse. Det moralske og intellektuelle Resultat af denne Kongres har været over al Forventning, og dens Indflydelse vil naa videre og videre, indtil de Reformere, den foresatte sig at naa, vil blive gennemførte. I Litteratur og Kunst, i social og politisk Henseende, med Hensyn til Opdragelse, til at bibringe de unge en højere Uddannelse, har Kvinden vist sin Ret til at tage Plads ved Siden af sin Husbond og Broder. Denne Kongres har gjort meget for at rydde enhver Fordom til Side. Verden har set, at Striden er ført paa bedre Grund og med de bedste Vaaben. Den har begyndt at forstaa, at Kampen ikke saa meget er for Retten, som mod den Uret, under hvilken Kvinden har lidt gennem Aarhundreder, og at simpel Retfærdighed fordrer en anden Ordning«.

Saa vidt Chicagopressen! Dens Erklæring var det bedste Vidnesbyrd om, at Kvinderne ikke vil arbejde mod Manden men med Manden, ved Siden af ham, som hans bedste Medhjælp.

Laura Kieler.

København den 21de Februar 1908.

Fra Island.

(Efter »Jus Suffragii«).

19de Jan. 1908.

Sidste Vinter dannede vi en Forening for at hævde vore Rettigheder, som vi kaldte Kvinderets-Foreningen. Den talte kun 15

Medlemmer, og jeg var dens Formand. Nu er der over hundrede Medlemmer i den, og der kommer nye efter hvert Møde. Vor Forening har overtaget Førerskabet for de kommunale Valg.

Vi har faaet en ny Lov, som baade tildele Stemmeret og Valgbarhed til Kvinder — gifte eller ugifte — som er fyldt 25 Aar. Vi vil nu prøve paa at faa Kvinder valgt ind i Byraadet. Det har 15 Medlemmer, og vi ønsker at opstille 4 Kvinde-Kandidater, hvoraf jeg er den ene, og de to andre er Formænd for andre Kvindeforeninger i Reykjavik.

Den 13de Januar holdt vi et offentligt Møde, der overværedes af mere end 400 Kvinder. En Jurist holdt et Foredrag om Kvindernes retslige Stilling, og flere Kvinder holdt Taler. Dette Møde er den første Demonstration, der nogensinde er gjort af Kvinder paa Island, og det vandt stor Tilslutning. Nu haaber jeg, at vi kan faa vore Kandidater valgt ind som Byraadsmedlemmer, men dette vil i høj Grad afhænge af, hvor enige vi staar.

Der er gjort et Udvalg af 30 Damer, som gaar ind i hvert Hus i Reykjavik for at minde Kvinderne om deres Valgpligt og bede dem om udelukkende at stemme paa Kvinder; men vi maa nok gaa rundt engang endnu inden Valgdagen, som bliver den 23de Jan. Der er omtrent 3000 Vælgere i Byen, hvoraf en Trediedel er Kvinder.

Briet Bjarnhédinsdóttir Asmundsson.

(Privat Brev til vor Redaktion).

d. 7. Februar.

»Nu er Valgene til Byraadet overstaaede. Det var Valgdag den 24. Januar, og De kan tro, at Kvinderne klarede sig bravt. Vi fik hele vor Liste sat igennem med alle vore Kvinde-Kandidater. Til Valgene mødte 50 % af de valgbare Kvinder og nogle flere Mænd. Der var ialt mødt 2850 stemmeberettigede Vælgere, og deraf var de 1220 Kvinder. Mændene satte hele 17 Lister op, vi kun een med fire Kvinder, hvoraf jeg var den ene. Vi blev alle valgt. Een af Kandidaterne var den forhenværende Landsfysikus's Frue, Søster til Minister Hafstein, en meget flink og fin Dame, en anden er en af vore mest afholdte og ansete Lægefruer. Paa Valgdagen havde vi daarligt Vejr, ellers vilde mange flere Kvinder være mødte. Der var ogsaa lidt Politik med i Spillet, og der var dem, der aldeles ikke vilde stemme paa Kvindelisten. Men hvad der hjalp os var Mændenes Uenighed. 10 af deres Lister blev til ingen Nytte, da ingen af de deri foreslaaede Kandidater blev valgt. De kan tro, at vi Kvinder om Aftenen paa Valgdagen var i Spænding for at høre Resultatet. Og da det viste sig, vi havde vundet, blev der en Jubel over hele